

SVĒTAIS GARS UN SVĒTA DZĪVE

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:14-16; Jes. 6:3; Ebr. 12:14; 1. Kor. 6:11; 1. Tim. 1:8; Ps. 15:1, 2.

ATMIŅAS PANTS:

“Pats miera Dievs lai jūs svētī visā pilnībā, un viss jūsu gars, dvēsele un miesa nevainojami tiek saglabāta mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai!” (1. Tes. 5:23)

Sar viegli palikt nejūtīgam pret Dieva svētumu un daudz nedomāt par Dieva parādīto naidu pret grēku un ļaunumu.

Tomēr svētums ir svarīga tēma Bībelē. Ilgām iegūt svētumu – kļūt mīlošiem un šķīstiem kā Jēzus – vajadzētu būt katra kristieša prioritātei. Mēs esam pareizi brīdināti no “es esmu svētāks nekā tu” attieksmes. Bet vienlaikus mēs varam viegli aizmirst, ko nozīmē dzīvot šķīstu un svētu dzīvi.

Dieva mīlestība un Viņa svētums ir nedalāmi saistīti. Bez Dieva svētuma, bez Viņa mīlestības mēs būtu sentimentālisma briesmās. Bez Viņa mīlestības Dieva svētums būtu bargs un nepieejams. Abas šīs īpašības – mīlestība un svētums – ir Viņa būtības pamatā.

Svētais Gars ir sarežģītā veidā saistīts ar mūsu ilgām pēc svētuma. Galu galā, Viņa vārds ir Svētais Gars, un Viņš ir nosaukts par “svētuma Garu” (Rom. 1:4). Viņa vārds atgādina mums, ka Dievs ir svēts un ka Dieva lielākās ilgas ir pārveidot grēcinieku svētu pēc Viņa līdzības.

Šajā nedēļā mēs tuvāk aplūkosim, ko nozīmē būt svētam un dzīvot svētu dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. februārī.

Dieva svētums

Izlasi 1. Pēt. 1:14-16. Kāpēc motivācija būt svētam ir paša Dieva realitāte? Kas motivē tevi dzīvot svētu dzīvi? Ko nozīmē tas, ka Dievs ir svēts? _____

Ir populāri uzsvērt Dieva mīlestību, vienlaikus ignorējot Viņa svētumu. Lai gan Dievs ir mīlestība, svētuma ideja Bībelē ir biežāk saistīta ar Dieva vārdu nekā jebkura cita īpašība (Ps. 89:18, Jes. 40:25, Jer. 51:5, Ec. 39:7, Atkl. 4:8). Svētums apraksta Viņa dabas šķīstumu un morālo pilnību. Dieva svētums nozīmē, ka Viņš ir pilnīgi labs un brīvs no ļauna. Dieva svētums ir visu citu Viņa īpašību summa.

Ja Dievam būtu bezgalīga vara, ja Viņš būtu vizinošs un visuresošs, bet Viņam nebūtu pilnīga svētuma, Viņš būtu vara, no kā mums pamatoti būtu jābaidās. Taču Viņš ir Dievs, ko mēs varam mīlēt.

Viņa vara ir svēta vara. Viņa žēlastība ir svēta žēlastība. Viņa gudrība ir svēta gudrība, un Viņa mīlestība ir svēta mīlestība. Šajā ziņā svētums ir visdievišķākais vārds no visiem, jo tas runā par Dieva dziļāko būtību. Noliegt Dieva svētās būtības šķīstumu, iespējams, būtu vēl sliktāk nekā noliegt Viņa eksistenci. Pēdējais padara Viņu par neeksistējošu, bet pirmais – par nemīlošu, pat pretīgu dievu.

Dieva svētums nozīmē, ka Viņš ir nošķirts no grēka un pilnībā nodevies centieniem pēc labā, ko Viņš atklāj Sevī. Citiem vārdiem, svētums norāda uz attiecību kvalitāti, kā arī uz morālu kvalitāti. Tas ietver nošķiršanos no grēka un pilnīgu nodošanos Dieva pagodināšanai.

Jes. 6:3 un Atkl. 4:8 Dievs ir aprakstīts kā "svēts, svēts, svēts". Kad Bībeles sarakstītāji gribēja uzsvērt kaut ko ļoti svarīgu, viņi, lai pievērstu uzmanību, atkārtoja šo vārdu vairākas reizes. Jēzus piesaista mūsu uzmanību svarīgiem apgalvojumiem, atkārtojot vārdus "patiesi, patiesi" (Jāņa 5:24, 6:47), "Jeruzāleme, Jeruzāleme" (Mat. 23:37) vai arī uzrunājot cilvēkus ("Marta, Marta", Lūk. 10:41). No visām Viņa īpašībām tikai Dieva svētums ir minēts trīs reizes pēc kārtas. Tas norāda uz kaut ko ārkārtīgi svarīgu. Dieva daba patiešām ir svēta. Viņš ir šķīsts un labs.

Cik pamatoti nobijušies mēs būtu, ja mūsu visvarenais Dievs un Radītājs nebūtu svēts un mīlošs? Ko tava atbilde liecina par to, kāpēc mums vajadzētu būt tik pateicīgiem, ka Dievs ir tāds, kāds Viņš ir? _____

Svētuma būtība

“Jo tuvāk tu nāksi Jēzum, jo kļūdaināks izskatīsies pats savās acīs, tava redze būs skaidrāka un savas nepilnības tu ieraudzīsi skaidrā un noteiktā pretstatā Viņa pilnīgajai dabai. Tas ir pierādījums, ka sātana maldi ir zaudējuši savu varu; ka Dieva Gara atdzīvinošā ietekme tevi ir pamodinājusi.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 64., 65. lpp.)

Izlasi Ef. 1:4, 5:25-27 un Ebr. 12:14. Kāds ir Dieva nodoms visiem Viņa ļaudīm un draudzei? _____

Svētums ir gan Dieva dāvana, gan Viņa pavēle. Tāpēc mums ir jālūdz pēc tās un jāmeklē tā atklāšanās ik dienas. Svētums ir Gara auglis, kas atklājas mūsu dzīvē, ik dienas staigājot Garā ar Kristu (Gal. 5:16, 22, 25). Svētums ir līdzība Kristum. Tas nozīmē piederību Jēzum un dzīvi kā Viņa bērnam, mīlestībā paklausot un nododoties, arvien vairāk un vairāk iegūstot Viņa līdzību. Svētuma jēdziena pamatnozīme ir nošķirtības stāvoklis, nolikts malā īpaši kalpošanai Dievam. No otras puses, svētums nozīmē arī būtisku morālu un garīgu kvalitāti, proti, taisnumu un šķīstību Dieva priekšā. Abiem aspektiem ir jābūt kopā.

Jaunajā Derībā ticīgie ir nosaukti par svētiem viņu unikālo attiecību ar Jēzu dēļ, kas nošķir viņus īpašam mērķim. Svētums nepadara viņus ētiski pilnīgus un bezgrēcīgus, bet izmaina viņus tā, ka viņi var uzsākt šķīstu un svētu dzīvesveidu (salīdzini ar 1. Kor. 1:2, kur Pāvils nosauc korintiešus par svētajiem, lai gan viņi nav bezgrēcīgi un pilnīgi). Ticīgie ir pamācīti dzīties pēc svētuma, bez kā neviens neredzēs Kungu (Ebr. 12:14). Tas, kā Dievs pieņem katru ticīgo, ir pilnīgs no iesākuma, tomēr mūsu augšana svētumā ir mūžilgs process un tas vienmēr ir jāpilnveido, lai mēs kļūtu arvien vairāk un vairāk pārveidoti nevainojamajā līdzībā Viņam, kas mūs ir izglābis.

Starp būšanu svētiem un aicinājumu dzīties pēc svētuma pastāv zināma spriedze. Kā mainās mūsu dzīšanās pēc svētuma, ja mēs zinām, ka jau piederam Dievam un ka mēs esam pieņemti Viņā, pateicoties Jēzus upurim mūsu labā? _____

Svēttapšanas līdzeklis

Ko 1. Kor. 6:11, Tit. 3:5 un Ebr. 13:12 mums stāsta par svēttapšanu? _____

Mūsu svēttapšana notiek ticībā (Ebr. 11:6) Svētā Gara spēkā (2. Tes. 2:13, 1. Pēt. 1:2). Apustulis Pāvils raksta: "Daži no jums tādi ir bijuši, bet jūs tikāt nomazgāti, tikāt svētīti, tikāt attaisnoti mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā un mūsu Dieva Garā." (1. Kor. 6:11) Jēzus mūsos iesāk izaugsmi svētumā visa mūža garumā, audzējot mūsos Gara augli. Mūsu būtība, izmainīta pēc Viņa līdzības, "nāk no Kunga, kas ir Gars" (2. Kor. 3:18, NIV).

Izlasi Gal. 5:16, 17. Ko Pāvils mums pasaka šajos pantos? _____

Katrā ticīgajā notiek cīņa. Spriedze, ko mēs visi piedzīvojam, rodas no fakta, ka mūsos mājō grēks (Rom. 7:20). Apustulis Pāvils zināja par šo cīņu, mūža nogalē paziņodams: "Brāļi, es nedomāju par sevi, ka esmu jau ieguvis, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz muguras, un tiekdamiēs pēc tā, kas priekšā, es dzenos uz mērķi – iegūt balvu, uz kuru Dievs aicina augšup Kristū Jēzū." (Fil. 3:13, 14)

Izlasi Ebr. 12:1, 2. Kāda ir ticības cīņa, kas mums ir jāizcīna pret grēku? _____

Cīņa, ko mēs esam aicināti izcīnīt, ir raudzīties uz "mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu" (Ebr. 12:2). Pārāk bieži mēs savā reliģijā esam pievērsti sev. Mēs pārāk bieži vairāk pievēršamies savām uzvarām un sakāvēm un mazāk Dievam, kas vienīgais var dot mums uzvaru pār grēku. Kad Svētais Gars mums palīdzēs uzlūkot Jēzu, mums nebūs tieksmes pēc grēka, un viss, kas mūs tik ātri sapin, tiks nolikts malā (Ebr. 12:1). Bet, ja pievēršamies saviem grēkiem un trūkumiem, mēs raugāmies uz sevi, nevis Jēzu. Tas noved pie ātras sakāves, jo, raugoties uz savām kļūdām, mēs ātri varam kļūt mazdūšīgi. Tomēr, uzlūkojot Jēzu, mēs būsīm iedrošināti un varēsīm dzīvot uzvaras dzīvi.

Ja kāds tev jautātu: "Kā es varu gūt uzvaru pār grēku, kas man ir apsolīta Bībelē?", ko tu atbildētu un kāpēc? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā.

Svētuma principi – Dieva likums

Mēs zinām, ka Dievs aicina mūs ievērot Viņa likumu. Tomēr rodas jautājums, kāpēc mums vajadzētu ievērot Viņa likumu, ja tas nevar mūs glābt? Atbilde ir atrodama svētuma idejā.

Izlasi Rom. 7:12 un 1. Tim. 1:8. Kādas īpašības Pāvils izmanto, lai aprakstītu likumu? Kā likums atspoguļo Dieva raksturu? _____

Likums ir svēts, taisns un labs. Šīs trīs īpašības var attiecināt tikai uz pašu Dievu. Tādējādi likums ir Dieva rakstura izteiksme.

Dzīvot Gara pildītu dzīvi nozīmē, ka mēs dzīvojam saskaņā ar Dieva likumu. Likums ir nemainīgs Viņa svētuma principu uzskaitījums. Standarts, ko nosaka likums, nemainās vairāk par pašu Dievu. Jēzus apstiprina, ka likums nav atcelts, bet ka jāpiepildās katrai tā daļai (Mat. 5:17-19). Ievērot likumu nav burta kalpība, tā ir uzticība. Likums mūs neglābj. Tas to nespēj. Likums nekad nav mūsu ceļš uz glābšanu. Drīzāk tas ir izglābto ceļš. Tēlaini izsakoties, likums ir kurpes, kurās mūsu mīlestība staigā un izpaužas. Tāpēc Jēzus visīpašākajā veidā varēja teikt: "Tādēļ ka ļaundarība vairošies, mīlestība daudzos atdzisis." (Mat. 24:12) Mīlestība mazinās, ja likums netiek pareizi novērtēts.

Izlasi Rom. 13:10 un Mat. 22:37-40. Kāpēc mīlestība ir likuma piepildījums?

Lai gan svētuma principi un norma ir Dieva likums, Viņa svētuma sirds ir mīlestība. Mīlestība ir atsaukšanās Dieva glābjošajiem darbiem un atklājas uzticībā. Tu nevari būt labs Jēzus māceklis, neesot apzinīgs un mīlošs likuma ievērotājs. Lai gan ir iespējams ievērot likuma burtu bez mīlestības, nav iespējams parādīt patiesu mīlestību bez likuma ievērošanas. Patiesa mīlestība ilgojas būt uzticīga. Mīlestība neatceļ likumu. Tā to piepilda.

Kāpēc likums ir Dieva mīlestības izteiksme pret mums? Kā ir saistīta mīlestība un paklausība? _____

Dzenoties pēc svētuma

Izlasi Ps. 15:1, 2; Ef. 4:22-24 un 2. Tim. 2:21. Ko šie panti mums stāsta par svētumu?

Svētums ir priekšnosacījums, lai mēs baudītu laimi sadraudzībā ar Dievu. Tas ir priekšnosacījums mūsu derīgumam Dievam. Mēs zinām, cik paties ir teiciens: "Sēj rīcību, pļauj ieradumu; sēj ieradumu, pļauj raksturu." Un mēs varētu piebilst: "Raksturs ir galamērķis." Vienīgais, ko mēs paņemsim sev līdzī uz Debesīm, būs mūsu raksturs.

Jaunu ieradumu un jaunu rakstura īpašību attīstīšana tomēr nav svēttapšana ar savām pūlēm. Ieradumu veidošana ir parasts veids, kā Gars mūs vada svētumā. Ieradumi ir ļoti svarīgi mūsu kristīgajā ceļā, īpaši tie ieradumi, kas izaug kopā ar tādiem bībeliskiem tikumiem kā pacietība, mīlestība, uzticīgums, laipnība, labestība, lēnprātība un paškontrolē.

Kad Svētais Gars ir piepildījis mūsu sirdis, mēs, bez šaubām, esam aktīvi Dieva darbā. Bet pārāk bieži mēs aizmirstam, ka Dievs ir tas, kas mūs dara svētus un kas pabeigs visu labo darbu, ko Viņš mūsos ir iesācis (Fil. 1:6). Reizēm mēs esam tik aizņemti, darot visādus darbus Dievam, ka mēs aizmirstam baudīt laiku ar Viņu lūgšanā. Kad mēs esam pārāk aizņemti, lai lūgtu, mēs patiesībā esam pārāk aizņemti, lai būtu kristieši.

Varbūt mūsu zināšanas un veiksmē ir padarījusi mūs tik pašpaļāvīgus un pašpārliecinātus, ka mēs uzskatām par pašsaprotamām savas spējas un izsmalcinātās programmas un tādējādi aizmirstam, ka šķirti no Kristus un bez Svētā Gara mēs nevaram paveikt neko.

Būt aktīvam nenozīmē būt svētam. Būs cilvēki, kas domās, ka ir izdarījuši lieliskus darbus Kungam, un tomēr viņi patiesībā nebūs sekojuši Viņam nemaz. "Daudzi tajā dienā man sacīs: Kungs, Kungs! Vai mēs tavā vārdā nepravietojām? Vai mēs tavā vārdā neizdzinām dēmonus? Vai tavā vārdā daudzus brīnumainus darbus nedarījām?" (Mat. 7:22) Ir liela atšķirība starp to, ka esam Dieva aicināti, un to, ka esam mudināti darīt kaut ko Dievam. Ja mēs vispirms neesam atvēlējuši klusu brīdi, lai dzirdētu Dieva aicinājumu, mēs esam briesmās kļūt pašmotivēti darīt vienkārši kaut ko. Bet mūsu darbam nebūs spēka, miera un ilgstošas svētības, ja tas nebūs nācis no dievišķa aicinājuma. Mūsu lielākā vajadzība personīgajā svētumā ir kvalitatīvs laiks ar Dievu, kad mēs dzirdam Viņa balsi un saņemam jaunu spēku no Viņa Vārda, esot Svētā Gara vadībā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus līdzības" nodaļu "Līdzīga raugam" 95.–102. lpp.

Kā lai mēs sākam aptvert Dieva svētumu, ja mūsu daba ir kritusi un samaitāta, bet Viņa daba ir neaizsniedzami svēta? Viņa svētums definē Viņu kā vienīgo un atšķirtu no grēka un nāves pasaules, ko mēs, cilvēki, piedzīvojam. Tomēr šeit ir kaut kas ārkārtīgi pārsteidzošs: Dievs piedāvā mums iespēju piedalīties Viņa svētumā. Tā ir daļa no derības attiecībām ar Viņu. "Runā uz visu Israēla dēlu sapulci un saki tiem: esiet svēti, jo es esmu svēts – Kungs, jūsu Dievs!" (3. Moz. 19:2) Vai arī, kā teikts Vēstulē ebrejiem: "Redzi, nāk dienas, saka Kungs, es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdāsu namu. [...] šī ir tā derība, ko es pēc šīm dienām slēgšu ar Israēla namu, saka Kungs, es lielāku savus baušļus viņu prātos un ierakstīšu viņu sirdīs, es būšu viņiem par Dievu, un viņi būs man par tautu." (Ebr. 8:8, 10) Šajos pantos mēs varam redzēt saistību starp svētumu, derību un likumu. Mēs nevaram būt svēti, nepaklausot Dieva likumam, un mēs paklausām Viņa likumam tikai tad, ja Viņš pats, Svētais Gars, raksta Savu likumu mūsu sirdīs un prātos. Kāda svēta priekšrocība mums ir – "kļūt par Viņa svētuma līdzdalībniekiem" (Ebr. 12:10). To mēs paužam mīlestības pilnās paklausībā Viņa likumam.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārskatiet atbildes uz jautājumu otrdienas tēmas beigās par to, ko tu atbildētu uz jautājumu: "Bet kā apsolījums uzvarai pār grēku ir piepildījies tavā personīgajā dzīvē?"

2. Ko nozīmē tas, ka Dieva likums ir rakstīts mūsu sirdīs un prātos? Kā tas atšķiras no tā, ja tas būtu uzrakstīts tikai uz akmens plāksnēm?

3. Kas tev nāk prātā, domājot par Dieva svētumu? Ļaujiet katram grupā izteikties par to, kā viņi iztēlojas Dieva svētumu. Ko Jēzus mums atklāj par Dieva svētumu?

4. Kas ir pamats mūsu svētumam? Kā svētums tiek sasniegts?

5. Trešdienas tēmā bija teikts: "Likums mūs neglābj. Tas to nespēj. Likums nekad nav mūsu ceļš uz glābšanu. Drīzāk tas ir izglābto ceļš." Kā šīs domas palīdz mums saprast, kādai vajadzētu būt likuma lomai svētoto kristiešu dzīvē, kurā darbojas Svētais Gars?